

Zábavy a historie Pána Džagannátha v Radžapuru

Pankadžánghri dása

český překlad CC-BY-NC: bh. Jan Mareš, 2012

Tato kniha je věnována mému věčnému duchovnímu mistrovi, mému milovanému duchovnímu otci, který se tak laskavě obtěžoval, aby přišel do západních zemí a zachránil mě. Nikdy mu to nebudu moci oplatit. Kéž je tato kniha svědectvím o jeho vznešenosti, protože to byl on, kdo nám dal Pána Džagannátha, a slouží také oslavování Nejvyšší Osobnosti Božství.

Obsah

Úvod

1. Jak Pán Džagannáth přišel do Simantadvípu
2. Opětovné zjevení se Pána Džagannátha
3. Zábavy od padesátých do sedmdesátých let
4. Džagannáth řeší dilema
5. Zábavy od roku 2000
6. Slib Džagannáthovi

Úvod

Téměř každý člověk v Indii zná Pána Džagannátha. Jeho výroční festival vozů (Rathajátrá) v Purí přitahuje milióny lidí, což z něj dělá jeden z největších festivalů na světě. Nicméně překvapivě málo z nich ví, proč se Pán zjevuje v této mimořádné podobě...

Džagannáthovo projevení v Purí a důvody Jeho nanejvýš neobvyklé podoby

Před mnoha tisíci lety král Indradjuma, velký oddaný Pána Višnu, zatoužil spatřit Pána tváří v tvář. Dostala se k němu zpráva o inkarnaci Pána Višnu v podobě Božstva jménem Níla Mádhava, který řekl svému púžárímu (kněz,

kteřý koná púdžu, uctívání Božstva), že by chtěl být uctíván v královském stylu králem Indradjumnou. Když ale král přišel, Božstvo bylo pryč. Hlas z nebe králi oznámil, že má postavit chrám na vrcholu kopce Níla a Pán se tam projeví v dřevěné podobě. Král Indradjumna nechal podle příkazu postavit chrám a založil kolem něj město Rámakřišnapur. Přál si, aby chrám vysvětil Pán Brahmá, a tak cestoval na Brahmalóku, aby se setkal s Pánem Brahmou. Ale vzhledem k odlišnému časovému měřítku na Brahmalóce uplynulo do doby, než se král Indradjumna vrátil zpátky na Zemi, mnoho století a chrám pohřbila písečná bouře. Od Indradjumnova odchodu vládli zemi dva králové a za vlády druhého, krále Galamádhavy, byl chrám odkryt. Když se král Indradjumna znovu objevil a prohlašoval, že jej postavil on, nikdo mu nevěřil. Na banyánu v blízkosti chrámu však seděla vrána Bhúšandí, která přežila mnoho věků a pozorovala stavbu chrámu. Bhúšandí potvrdila králův příběh. Indradjumna se pak modlil k Pánu Brahmovi, aby vysvětil chrám a jeho okolí známé jako Šrí Kšétra. Ale Pán Brahmá řekl: „Toto místo je projeveno z vnitřní energie Nejvyššího Pána. Pán zde věčně sídlí a projevuje se, když si sám přeje. Není v mé moci zde Pána instalovat.“

Když to Indradjumna vyslechl, ztratil klid. Čekal a čekal a čekal, až se jeho netrpělivost proměnila v malomyslnost. Myslel si, že je jeho život k ničemu, a tak se ho rozhodl vzdát pomoci pústu. Poté se mu Pán Džagannáth zjevil ve snu a řekl: „Můj milý králi, zanech svých obav. Zítřa připluji z moře ve své dřevěné podobě jako Daru-brahman na místo zvané Bankimóhan.“ Dalšího dne byl uprostřed radostného kirtanu Daru-brahman vyplaven na pláž a přivezen ke králi Indradjumnovi ve zlatém voze. Král zavolal mnoho zkušených sochařů, ale žádný z nich nebyl schopen se Daru-brahmanu dotknout: jakmile se jejich sekáč dotkl dřeva, rozbil se na mnoho kusů. Pak jednoho dne umělec, který se představil jako Ananta Mahárana nabídl, že Božstva vyřeže. Podle některých byl tento Ananta samotný Pán, zatímco jiní říkají, že to byl Višvakarmá, architekt dévů, který přišel posloužit Pánu. Slíbil, že Božstva budou připravena za dvacet jedna dní, za předpokladu, že bude moci pracovat sám za zavřenými dveřmi. Denně král přecházel sem a tam před chrámovými dveřmi ve velkém očekávání. Ale čtrnáctého dne se jeho naděje proměnila v úzkost, neboť již neslyšel ťukání umělcových nástrojů. Ačkoliv mu v tom jeho ministři opakovaně bránili, násilím otevřel zamčené dveře. Sochař nikde! A Daru-brahman byl nyní projeven ve třech podobách – Džagannáth, Subhadrá a Baladév. Když král přistoupil blíž, všiml si, že ruce a nohy Božstev jsou nedokončené. „Ó ne!“ zvolal, „Co jsem to udělal! Proč jsem byl tak netrpělivý?! Nyní jsou Božstva nedokončená a sochař zmizel. Jsem velký hříšník.“

S těmito myšlenkami se znovu rozhodl vzdát se života pústem. Když uplynula polovina noci, Pán Džagannáth se mu zjevil ve snu a promluvil: „V tomto hmotném světě sestupuji ve čtyřiaadvaceti inkarnacích spolu se svým sídlem. Nemám žádné hmotné ruce ani nohy, ale svými transcendentními smysly přijímám všechny věci věnované Mými oddanými, a pro dobro světa se přesouvám z jednoho místa na druhé. Porušils svůj slib, ale to je jen část sladkosti Mé zábavy projevit tento podobu Džagannátha, která chrání slova Véd, jež prohlašují: ‚Pohybuje se bez nohou‘ a ‚Přijímá bez rukou‘. Přesto ti oddaní, jejichž oči jsou potřené balzámem lásky, Mě vždy uvidí jako Šjamasundara držícího flétnu (původní podoba Křišny v Jeho sídle Vrindávanu). Ale pokud Mi toužíš sloužit s majestátem, pak mohu být čas od času ozdoben rukama a nohama ze zlata a stříbra. Buď si však jist, že Mé údy jsou ozdoby všech ozdob.“

Po vyslechnutí slov Pána Džagannátha ve snu byl král Indradjumna plně spokojen a modlil se k Němu: „Nechť jsou dveře Tvého chrámu zavřené pouze tři hodiny denně, aby všichni obyvatelé vesmíru mohli mít Tvůj daršan (setkání s Pánem, audience). A nechť jíš celý den a Tvé lotosové prsty tak nikdy neoschnou.“

Pán Džagannáth odpověděl: „Tathastu“, budiž.

Další hluboké vysvětlení od Pána Čaitanji

Esoteričtější důvod neobvyklé podoby Pána Džagannátha je zaznamenán v knize Mahábháva-prakáša od Šikhiho Mahitiho. V Gambhíře (bydliště Šrí Čaitanji Maháprabhua v Puri) se Svarúp Dámodar a Rámánanda Ráj zeptali Maháprabhua na mimořádné rysy Božstev Džagannátha, Baladévy a Subhadry a On jim podal toto vysvětlení:

Jednou, když byla Róhiní Déví, matka Pán Balaráma, na návštěvě Dváraky, obklopily ji královny Pána Křišny a požádaly ji, aby vyprávěla o Křišnových zábavách ve Vrindávanu předtím, než se oženil. Rekly: „Někdy Ho slycháme mluvit ze spaní. Sladkým hlasem volá jména svých přátel, jako jsou Šrídáma a Subala, a jména svých krav. Někdy volá: ‚Ó Lalito, Višákho, ó Šrí Rádhé!‘ A jindy říká: ‚Mami, prosím, dej Mi čerstvé máslo.‘ Někdy pláče, pak se probudí a celé hodiny vzlyká. Jak zvláštní jsou ti obyvatelé Vradži! Prosím, pověz nám o nich.“

Róhiní souhlasila, ale řekla, že Křišna nesmí slyšet její slova, jinak by Ho přemohly emoce a mohl by spěšně odjet do Vrindávanu. Bylo tedy dohodnuto, že Křišnova sestra Subhadrá Déví bude stát před pokojem na stráži. S jedním uchem přitisknutým k zavřeným dveřím se Subhadrá tak pohroužila do Křišnova ohromujícího jednání s Vradžavásími, kteří všichni oplývají emocionální láskou, že si nevšimla, že se blíží Křišna a Balarám. Ve svém extatickém tranzu si nebyla ani vědoma proměny svého vlastního těla. Pod vlivem intenzivní duchovní emoce se jí rozšířily oči a údy se jí stáhly do trupu. Když Křišna a Balarám spatřili stav Subhadry Déví, jako znalci fyziognomie okamžitě poznali, že se v pokoji musí dít něco mimořádného, takže také začali poslouchat.

Ve velmi krátké době, vzhledem k nejvyšším duchovním emocím (mahábhávě), začali Křišna a Balarám prožívat podobné změny. V té době se tam objevil Nárada Muni. Při pohledu na Ně užasl a začal velmi radostně tančit a zpívat. Když Džagannáth, Baladév a Subhadrá začali opět vnímat vnějšími smysly, Nárada Muni vykřikl ve velkém údivu: „Ó Pane! Viděl jsem mnoho Tvých transcendentních podob, ale nikdy jsem nespatrił tak nádhernou podobu mahábhavy. Prosím, ó Pane, laskavě projev tuto podobu takovým způsobem, aby mohl každý získat tento mimořádný daršan.“

Tak milostí velkého oddaného Pána nyní můžeme spatřit Pána v těchto nádherných podobách Božstev Džagannátha, Baladéva a Subhadry a sloužit jim.

1. kapitola: Jak Pán Džagannáth přišel do Simantadvípu

Ve Šrí Navadvíp-dhám-mahátmji dává Pán Džagannáth tento pokyn Šrí Rámánudžáčárjovi:

„Každý zná Krišnu, Pána Gólóky. Tento Krišna, jehož vilása-múrti je Nárájan, je nejvyšší pravda a sídlí ve Vrindávanu. Tento Krišna je plně projeven v podobě Gaurahariho a Vrindávan se plně projevuje v podobě Navadvíp-dhámu, svrchovaného sídla ve vesmíru. Mou milostí se tento dhám projevil v Bhú-mandale, ale přesto zůstává neposkvřněn májou. To je výrok písem. Pokud řekneš, že Navadvíp je součástí hmotného světa, pak se bude tvá oddanost den za dnem vytrácet. Toto duchovní sídlo jsem umístil do hmotného světa svou touhou a nepochopitelnou energií. Pouhým čtením písem nikdo nezíská nejvyšší pravdu, neboť nejvyšší pravda překonává veškerou schopnost uvažování. Pouze oddaní jí mohou porozumět Mou milostí. Aby Nejvyšší Pán, Osobnost Božství, učil juga-dharmu, náma-sankírtan (sborové zpívání svatých jmen Pána), přijal podobu oddaného pohrouženého do lásky k Bohu. Je známý pod jmény Šrí Čaitanja Maháprabhu, Gauránga a Gaurahari.“

Jen pár kilometrů od místa, kde se zjevil Pán Gauránga, stojí na vrcholu kopce v Simantadvípu vesnice Radžapur. V této krásné venkovské oblasti lze nalézt okouzující chrám Pána Džagannátha, který nyní spravuje ISKCON. Každý, kdo navštíví Šrí Navadvíp, musí získat daršan Pána Džagannátha. V šástrách je uvedeno, že Šrí Kšétra, neboli Džagannáth Purí, je věčně projevena na tomto svatém místě a že všechen prospěch, jehož lze dosáhnout návštěvou Džagannáth Purí, může být dosažen návštěvou Šrí Džagannáth Mandiru v Radžapuru.

Historie ze sedmého století

Pán Džagannáth ze Šrí Simantadvípu se neliší od vládce Šrí Níláčaly-dhámu (Džagannáth Purí). Šríla Bhaktivinód Thákur podpořil tuto pravdu historickými fakty ve své knize Šrí Navadvíp-dhám-mahátmja, „sláva Navadvíp-dhámu“. Následující příběh je zmíněn v této knize:

Kolem sedmého století se v oblasti Urísy objevil jeden javanský král jménem Raktabáhu. Byl velmi hříšný a bezbožný a působil velkou spoušť ničením chrámů a vnášením strachu do srdcí zbožných lidí v Uríse. Když se oddaní Pána Džagannátha v Purí dozvěděli o Raktabáhuově zlomyslnosti, dostali velký strach. Okamžitě přišli za Pánem Džagannáthem: „Ó ctihodný Pane“, modlili se, „prožíváme velkou úzkost, neboť darebák jménem Raktabáhu ničí všechny chrámy a Božstva v nich. Nyní se pohybuje směrem sem. Může přijít každou chvíli a zaútočit na Tvůj chrám. Pokud k tomu dojde, pak se budeme muset vzdát svých životů, protože nebudeme nikdy schopni snést žádný zákrok proti Tobě. Prosíme, zachraň nás před tímto nebezpečím tím, že učiníš vhodná opatření pro ochranu své božské podoby a chrámu, ó všemohoucí Pane!“

Pán Džagannáth, na Něhož se takto obrátili Jeho oddaní, se té noci zjevil ve snu hlavnímu z kněží a promluvil k němu takto: „Můj milý púdzáří, jsem zcela ohromen vnímáním vroucí lásky a oddanosti, kterou vy oddaní ke Mně chováte. Milujete Mě víc než své vlastní já. To je znak čistého oddaného. Ve skutečnosti nemůže Mé božské podobě nebo Mému chrámu nikdo uškodit. Toho se určitě nemusím bát. Pouhou svou silnou vůlí mohu udržet všechny darebáky od místa, kde sídlím se svými milovanými oddanými. Ale abych požehnal svým oddaným a oplatil jim jejich city, častokrát přijímám tento druh ‚strádání‘ dobrovolně. Tímto způsobem láska Mých oddaných a jejich připoutanost ke Mně mnohonásobně vzrůstají. A protože je to jejich touha, umožním význačnější projev jejich lásky ke Mně. Zítřka proto prosím odstraňte Božstva Mě, Pána Balaráma a Subhadry Dévi a vydejte se do Bengálska. Měli byste jít džunglí, abyste snadno unikli Raktabáhuovi, který přichází po hlavní cestě. Nemějte strach, budu vás vždy chránit!“

Pán pak zmizel ze snu a púdzáří se probudil. Okamžitě oznámil zprávu, která oddané zburcovala, a všichni se pustili do opatření nutných pro Pánovu cestu.

Tradiční systém služby Pánu v Džagannáth Purí je, že oddaní z různých částí společnosti mají přiděleny různé služby. Například bráhmani zodpovídají za uctívání Božstev. Ostatní oddaní vaří pro Pánovo potěšení. Oddaní známí jako Šabarové konají službu přenášení Šrí Šrí Džagannátha, Baladéva a Subhadry Dévi, když se Jejich Veličenstva účastní některých festivalů jako Snána-játrá, atd.

Když k Šabarům dorazila zpráva, že Pán chce odejít do Bengálska, okamžitě provedli všechna nezbytná opatření k odchodu příštího rána. Šli celý den a těsně před setměním se utábořili na vhodném místě. Tam nasbírali plody, květy a listy z džungle a uctívali Jejich Veličenstva. Nakonec Je uložili k odpočinku a poté, co uctili Pánovo mahá-prasádam (jídlo obětované Pánu), si odpočinuli i oni. Druhý den ráno po uctívání Božstev se Šabarové opět vydali ke svému cíli. Tímto způsobem strávili jedenáct dní a dvanáctého dorazili na Simantadvíp, jeden z devíti ostrovů Navadvíp-dhámu. Té noci se Pán Džagannáth zjevil ve snu vůdce Šabarů a vyjádřil touhu usadit se na tomto místě, které bylo transcendentní ve všech ohledech. Šabarští oddaní ihned vynaložili veškeré úsilí pro příhodná opatření, aby splnili Pánovo přání zůstat tam trvale. Šabarští vaišnavové pokračovali ve službě Pánu po budoucí generace. Vzhledem k jejich čisté lásce a oddanosti všichni dosáhli osvobození a nakonec se vrátili k Bohu, do Džagannáthova věčného sídla

v duchovním nebi. Dodnes leží v blízkosti Džagannáthova chrámu šabarská vesnice a je známá jako Šabara-danga, „sídlu Šabarů“. Postupně vlivem času Božstva a chrám zmizely z očí. Pán však to místo nikdy neopustil...

Historie ze šestnáctého století

V době Šrí Čaitanji Maháprabhua žil v malé vesničce nedaleko dnešního Májápuru oddaný jménem Džagadiš Ganguli. Džagadiš byla velmi vznešený vaišnava a přestože byl velmi starý, stále každý rok podnikal 900 km dlouhou cestu pěšky do Džagannáth Purí u Bengálského zálivu. Cestoval s ostatními oddanými z Bengálska, aby se setkali se svým nejdražším Pánem Čaitanjou, získali daršan Jejich Veličenstev Šrí Šrí Džagannátha, Baladéva a Subhadry Dévi a zúčastnili se extatické Rathajátry. Po čtyřech měsících se vraceli do svých domovů v Bengálsku. Jednoho dne bylo Džagadišovo štěstí zničeno. Postihla ho vážná nemoc, která ho zcela oslepila. Když si uvědomil, že už nemůže vidět božské podoby Pána Čaitanji a Božstev Džagannátha, propadl velké sklíčenosti. Ještě horší bylo, že jeho přátelé považovali výroční poutní cestu do Purí za příliš dlouhou a nebezpečnou pro slepce a odmítli ho vzít s sebou. Džagadiš zůstal v Navadvípu pohroužen v neustálém nářku a zoufalství. Pod vlivem beznaděje dokonce uvažoval o sebevraždě.

Pak se jedné noci Pán Džagannáth zjevil v Džagadišově snu. Druhý den ráno, řekl mu, až Džagadiš půjde kvůli své každodenní koupeli ke Ganze, dotkne se jeho hlavy poleno a vrátí mu zrak. Pán řekl Džagadišovi, aby to poleno vzal a šel do nedaleké vesnice, kde žije oddaný, který pracuje jako tesař. Pán také vysvětlil, že tesař odmítne práci, protože je malomocný a má znetvořené ruce. Džagadiš bude muset trvat na svém a přesvědčit tesaře, aby tuto práci udělal. Po jejím dokončení, ujistil ho Pán, tesařovo malomocenství okamžitě zmizí.

Po probuzení byl Džagadiš ohromen svým snem. Okamžitě odešel na ranní koupel ke Ganze a zmocnila se ho extáze, když se jeho hlavy dotklo poleno a vrátilo mu zrak. Vzal dřevo a šel do nedaleké vesnice, kde hledal a hledal, až našel malomocného tesaře. Džagadiš poprosil malomocného, aby z toho dřeva vyřezal Božstvo Pána Džagannátha, ale tesař rozhodně odmítl. Ukázal Džagadišovi své znetvořené prsty a zeptal se ho: „Jak mohu vyřezat božskou podobu Pána těmato rukama?“ Džagadiš však trval na svém. Vysvětlil malomocnému, že jeho malomocenství bude vyléčeno, jakmile vyřezávání dokončí. Nakonec malomocný souhlasil.

Džagadiš zůstal s malomocným, když pracoval a viděl, jak strašně trpí. Krev a hnís vytékaly z pahýlů, které byly kdysi prsty, a chtěl práce zanechat. Džagadiš ho však povzbuzoval a umožnil mu, aby zapomněl na svou bolest dostatečně dlouho na to, aby dokončil Božstvo Pána Džagannátha. V okamžiku, kdy skončil, jeho malomocenství zmizelo. Džagadiš vzal Božstvo na místo poblíž dnešního Džagannáthova chrámu a zahájil tam Jeho uctívání. O několik nocí později měl Džagadiš další sen. Tentokrát mu Pán Džagannáth dal pokyn, aby vzal nějaké poblíž ležící nimové dřevo ke stejnému tesaři a nechal ho vyrobit Božstva Subhadry a Balaráma. Džagadiša to udělal a instaloval Je v chrámu vedle Pána Džagannátha.

Legenda praví, že po smrti Džagadiše Ganguliho se Pán, nespokojený s nedbalým uctíváním, rozhodl ukončit své projevené zábavy. Náhle tam vypukla cholera. Okolní obyvatelé se shromáždili v chrámu a modlili se k Prabhu Džagannáthovi, aby s nimi měl slitování a zachránil jejich životy. Té noci přišel Džagannáth k hlavnímu z kněží ve snu a řekl: „Jedna z žen v Gangulihovi rodině, která je bezcharakterní, se opovážila Mě znevážit. Za tento přestupek všichni v Gangulihovi rodině a vesnici zemřou, pokud neopustí toto místo.“ Druhý den ráno vesničané našli členy Gangulihovi rodiny mrtvé a okamžitě opustili celou oblast. Vzhledem k tomu, že v chrámu už neprobíhalo uctívání, Džagannáth, Subhadrá a Balarám byli zapomenuti a chrám kolem Nich – kromě ploché střechy nad Jejich hlavami – spadl a brzy jej pokryla okolní džungle.

2. kapitola: Opětovné zjevení se Pána Džagannátha

Z důvodů pro většinu lidí záhadných se Pán zjevuje a mizí ze své vlastní vůle. On sám říká, že ten, kdo chápe tajemství Jeho zjevení a činností, se znovu nezrodí v hmotném světě. Staletí po zániku rodiny Ganguli si vesničané všimli jedinečně krásné modré květiny rostoucí na vrcholu hady zamořené ruiny, která byla kdysi Džagannáthovým chrámem. Když přišli do blízkosti návrší, uslyšeli hlas volající: „Prosím, dejte Mí vodu, mám žízeň! Prosím, dejte Mí vodu.“ Protože však chrám neměl majitele a lidé se k němu obávali přiblížit kvůli strachu z jedovatých hadů a jiných divokých zvířat, Božstva zůstala zanedbaná. Až někdy kolem roku 1958 Pán, který opět zatoužil být uctíván, povolal Džaiminiho Ghoše.

Mystické zážitky Džaiminiho Ghoše

Džaimini Ghoš (z nedaleké vesnice Bahadurpuru) byl tehdy mladý muž a vzpomíná: „Jednou večer jsem cestou do Navadvípu šel po silnici těsně kolem Džagannáthova chrámu, když v tom se přes cestu zřítíl bambusový strom. Cítil jsem něčí záhadnou přítomnost a měl jsem podezření, že jde o dílo nějakého ducha. Věděl jsem, že když překročím ten strom, něco se mi stane. Ovládl mě strach, přikrčil jsem se k zemi a v tomto vyděšeném stavu jsem ztratil vědomí.“ Probudil mě uklidňující hlas, který říkal: „Teď je to v pořádku, můžeš pokračovat, další nebezpečí nehrozí.“ Džaimini řekl: „Proč jsi mi to udělal?“

„Já ne“, odpověděl hlas. „Zachránil jsem tě, jsem tvůj přítel.“

Podezřivavý Džaimini odpověděl: „Pokud jsi mě zachránil, jsi-li opravdu můj přítel a chceš mi pomoci, tak mi pomoz dostat se do domu mého strýce v Navadvípu.“

Jako kdyby ho někdo nesl, mladý Džaimini bez námahy spěchal stezkou v džungli podél hlavní silnice, přes Gangu (bez lodí) a bezpečně dorazil do strýcova domu.

Krátce poté k němu promluvil stejný hlas, který se představil jako Pán Džagannáth, a řekl Džaiminimu, aby Ho začal uctívat vodou Gangy, mlékem a batasou (sladkostí z cukru). Džaimini zavolal Phatika Čatterdžího, vlastníka pozemku, na kterém se nacházel chrám, a všechno mu pověděl. Phatik se svým zetěm Rámou a dalšími vesničany vysekali džungli a vyzvedli Džagannátha zpod termitiště. Ačkoli Božstva sídlila uprostřed termitiště, Jejich dřevěné podoby byly zázračně neporušené, neboť Jejich těla byla zabalena v kadidlu. Pouze některé části těl Baladéva a Subhadry musely být opraveny sochařem, který použil nímové dřevo ze stromu v zahradě Phatika Čatterdžího.

Byl pro Ně postaven malý chrám (který lze ještě vidět vedle Šivova lingamu a banyánu) a Phatik Čatterdží se stal púdzárim Jejich Veličenstev. V roce 1979 stárnoucí púdzáři cítil, že asi nedokáže dlouho pokračovat v uctívání svých milovaných múrti (podob Pána uctívaných v chrámu či doma), a tak o Gaura Púrnimě daroval chrám a související majetek ISKCONu. Za laskavého přispění různých oddaných byl postaven nádherný chrám obklopený pěknými zahradami a mangovými háji. Tyto historické podoby Božstev Džagannátha, Baladéva a Subhadry jsou zde již nejméně 500 let a my se nyní pokusíme vyprávět některé z Jejich novějších zábav.

3. kapitola: Zábavy od padesátých do sedmdesátých let

Džagannáthova milost vůči rodině Phatika Čatterdžího (vypráví Gaurí, nejmladší dcera Šrí Phatika Čatterdžího)

„Proč Nás nikdo nekrmí?!“

Během války v Bangladéši roku 1971 docházelo v Indii k rozsáhlým náboženským nepokojům. Phatik Čatterdží, předchozí majitel chrámu, měl sedm dcer. Měl trochu strach tam žít, protože poblíž je muslimská vesnice. Přestěhoval se tedy do Katoji, aby ochránil své dcery. Přišel však za ním jeden z místních muslimů a řekl: „Prosím, vrať se do Radžapuru.“ Phatik Čatterdží odmítl. Muslim řekl: „Poskytneme vám veškerou ochranu.“ Phatik znovu zdvořile odmítl. Pak muslim řekl: „Ve skutečnosti jsme slyšeli hlasy přicházející z chrámu. Říkají: ‚Proč už sem nikdo nechodí? Proč Nás nikdo nekrmí?‘ Jsme velmi vystrašení, prosíme, vraťte se, a slibujeme, že vám poskytneme čtyřicet hodinovou stráž.“ Potom tedy souhlasil, že se vrátí a vesničané mu poskytl plnou ochranu.

„Viděl jsem světlo vznášející se nad tebou!“

Zatímco se vdávala jedna z dcer Phatika Čatterdžího, objevila se skupina zločinců. Věděl, že to jsou zloději, lupiči. Ale protože byla svatba v plném proudu, pozval je dál a řekl: „Pojďte dál a něco pojezte.“ Později ta skupina mezi sebou něco diskutovala a lidé je sledovali, protože svatba znamená, že je všude zlato a byli trochu nervózní. Pak se skupina začala mezi sebou hádat a nakonec se od sebe odtrhli a odešli. O několik nocí později se jejich vůdce vrátil, zaklepal na Phatikovy dveře a řekl: „Chci s tebou mluvit.“

Phatik řekl: „Neotevřu dveře, prosím neuraž se.“

Lupič řekl, že to myslí upřímně. „Chci ti něco říct. Ve skutečnosti té noci během svatby jsme tě přišli oloupit. A když jsme plánovali, jak to udělat, uviděl jsem světlo přicházející z Džagannáthova chrámu a vznášející se nad tebou. A věděl jsem, že to není obyčejná věc. Sdílel jsem ostatním, co jsem viděl, a řekl jsem jim: ‚Nebudeme mít v naší práci úspěch, dnes v noci nic neuděláme.‘ Ale někteří členové, kteří chtěli pokračovat v loupeži, se rozhněvali, vypukla hádka a pak všichni odešli.“ A tak Džagannáth, Baladév a Subhadrá ochránili svého púdzářiho.

Neobvyklá stopa

Jednou o Snána-játře manželka Phatika Babua Nirmalá Déví těžce onemocněla. Toho dne silně přšelo a lidé se shromáždili v Džagannáthově chrámu. Nirmalá Déví byla celý den v posteli. Když se Phatik Babu vrátil domů a vstoupil do místnosti, udivil ho pohled na neobvyklou stopu v prachu na podlaze. Uvědomil si, že stopa nepatří nikomu jinému než samotnému Džagannáthadžímu. Okamžitě vzal trochu prachu z té stopy, posypal jím tělo Nirmaly Déví, trochou prachu jí posypal hlavu a ona se okamžitě uzdravila.

„Vidělas včera večer něco neobvyklého?“

Phatik Babu uctíval bohyni Kálí a jednou koupil kozu pro obětování. Koza ale nějak zmizela. Mnoho osob bylo vysláno ji hledat, ale marně. Gaurí, nejmladší dcera Phatika Babua, také šla ven hledat kozu spolu se svou neteří Kalpanou. Zatímco hledaly, Gaurí před sebou náhle spatřila krásná múrti Pána Džagannátha a Krišny. Jejich barva byla

sytě černá a Jejich těla byla zcela ozdobena šperky. Měli koruny, které Je činily velmi přitažlivými. Gaurí viděla, že se oba smějí.

Mezitím Kalpana zavolala na Gaurí. Místo toho, aby se Gaurí vrátila, pokusila se přilákat Kalpaninu pozornost k těmto múrtím před ní. Ale přes veškeré její úsilí Je Kalpana neviděla, otočila se a odešla. Gaurí následovala Kalpanu, ale nikomu neodhalila, co se stalo. Dalšího dne Džaimini Ghoš, inspirován Pánem Džagannáthem, požádal Gaurí, aby řekla rodičům, jestli minulou noc viděla něco neobvyklého. Pak Gaurí vyličila tuto událost.

Následující příběhy vyprávěl Dilíp Bhattáčárja, vnuk Šrí Phatika Čatterdžího.

Džagannátha odstraňuje temnotu.

Když bylo Dilípovi asi 10 let, on a jeho starší bratr, plus dva další bratrance, dostali upanajanu od Phatika Čatterdžího, který měl velký zájem o to, aby z nich udělal oddané Pána Džagannátha. Jak obřad vyžadoval, chlapci byli drženi tři dny v domě a pouze čtvrtého dne mohli vyjít ven. V té době chlapce, kteří byli velmi nadšení z čistě oholené hlavy a dřevěných sandálů, napadlo, že půjdou na nedaleký trh v Bamanpukuru. Když se vraceli, byl časný večer a cestou náhle pocítili něčí velmi hrozivou přítomnost, takže se všichni schoulili dohromady. Phatik Čatterdží jim přikázal, že pokud někdy pocítí strach, mají pronášet Hare Krišna mantru, Džagannáthovo jméno a Gájatří. Tak začali pronášet mantry. Pak náhle uviděli zářivé modré světlo vyzařující z chrámové šikhary do nebe a osvětlující celou oblast. Stále schouleným chlapcům se s velkým úsilím podařilo dostat pryč z toho místa, dokud nedošli do svého domu, kde se zhroutili na zem. Řekli Phatikovi Čatterdžímu, co se jim přihodilo, a on jim řekl, že je Pán Džagannáth ochránil.

Záře z chrámu

Jindy šla Dilípova matka do chrámu, aby obětovala lampu. Po nějaké době uviděli uvnitř za zavřenými dveřmi chrámu silné světlo. Mysleli si, že nějaká krysa vytáhla knot lampy a ten se uvnitř chrámu rozhořel. Když doběhli na místo, viděli, jak zpod dveří prosvítá výrazné modré světlo. Když otevřeli dveře, světlo zmizelo, ale všude se linula vůně kadidla.

„Neopouštěj toto místo.“

Poté, co byl chrám darován ISKCONu a Phatik Čatterdží opustil tělo (v roce 1986), Dilípův otec Rám Bhattáčárdží, který Phatikovi po mnoho let pomáhal, se rozhodl vrátit do Belpukuru, kde měl dům a majetek, a usadit se tam. Téže noci měli Rám i jeho manželka hrozivé zážitky. Rámově manželce se objevila pěna u úst a Rám se začal dusit, až měl oči vypoulené z důlků. Po nějaké době to přešlo, ale zůstali otřesení. Později ráno se Rámovi zjevil Pán Džagannáth, seděl mu na hrudi a řekl mu, že toto místo nemůže opustit. Rám tedy prohlásil, že dokud bude žít, nikam se nepřestěhuje. Také poradil svým dětem (Dilípovi a bratrovi), aby se zachovali stejně. Později si postavili dům pouhých 500 metrů od Džagannáthova chrámu.

„Musím získat daršan Džagannátha.“

Poté, co Dilípovi rodiče zemřeli, Dilíp se při několika příležitostech pokusil odstěhovat zpět do Belpukuru nebo na jiná místa, kde by mohl mít lepší příjem, ale Pán Džagannáth se mu zjevoval ve snech a někdy láskyplně a jindy hrozivě mu říkal, aby se od Něho nestěhoval pryč. Dilíp říká: „Pokud nenavštívím Džagannátha dva dny v týdnu, vše v domě je vzhůru nohama a život se stává velmi nepříjemným. A dosud, když čelím mnoha problémům, prostě jdu a informuji Dadu (jméno, kterým od dětství láskyplně nazýval Džagannátha a které znamená ‚starší bratr‘), a opravdu se vzápětí všechno uklidní.“

Zábavy vyprávěné Džaiminim Ghošem:

„Musíte se živit sami.“

Poté, co byly chrám a Božstva opraveny, Džaimini Ghoš jim chtěl sloužit, ale neměl peníze, a tak se obrátil na Pána Džagannátha a vysvětlil svou situaci. Té noci spadly ze stromu vedle chrámu dvě obrovské větve, on prodal dřevo a peníze vystačily na několik měsíců sévy.

Když peníze došly, znovu přišel za Džagannáthem a řekl: „Prabhu, už Vás nemůžu živit, budete se muset živit sami.“ Od toho dne uvnitř chrámu na boku oltáře nacházel peníze, které akorát stačily na zaplacení denní půdži.

„Výlet zdarma do Purí.“

Jindy Džaimini usnul před chrámem. Když se probudil, ke svému překvapení zjistil, že je v Purí během festivalu Rathajátrá. Několik dní si užíval festivalu, ale myslel na to, jak se rodiče, kteří neměli potuchy, kde je, o něho hrozně bojí. Rozhodl se vrátit domů, ale neměl peníze na jízdné. Šel za nějakými pándy (kněžími) a vysvětlil jim situaci. Pándové mu poradili: „Jestli tě sem přivedl Pán Džagannáth, pak před Něho předstup a požádej Ho, aby tě vzal zpátky.“ Džaimini to udělal, a když se druhého dne ráno probudil, zjistil, že je zpátky v Radžapuru.

Příběhy z jiných zdrojů.

Pán Džagannáth nechtěl odejít.

Někteří bráhmanové z jedné místní vesnice měli pocit, že by mohli nabídnout Pánu Džagannáthovi lepší standard uctívání a chtěli Ho vzít do své vesnice. Jednoho dne tedy přišli a Pána Džagannátha ukradli. Zatímco Ho nesli přes pole, všichni najednou museli vykonat potřebu, takže Džagannátha položili a šli si ulevit. Po návratu však zjistili, že Pána Džagannátha nemohou zvednout, a tak našli nějaké další muže, aby jim pomohli. Přes mnoho pokusů však s Pánem nedokázali pohnout. Pak si uvědomili, že nechce opustit Radžapur, tak se vrátili a řekli kněžím: „Spáchali jsme velký přestupek, vaše Božstvo je na poli, prosím, přineste Ho zpátky.“ Dva púdzáři tedy přišli, snadno Ho zvedli a odnesli Ho zpátky domů.

Epidemie

Jednou tuto oblast postihla velmi vážná epidemie. Spousta lidí onemocněla a někteří umírali. Pán Džagannáth se zjevil púdzárimu ve snu a řekl mu o léku, který nemoc vyléčí. Ráno púdzáři svolal všechny vesničany a řekl jim, aby shromáždili složky toho léku. Udělali to, ale nebyli schopni najít jednu složku, která v té oblasti neroste. Později toho dne přišel do chrámu malý chlapec nesoucí větev, kterou dal manželce púdzářiho. Když se púdzáři vrátil a viděl tu větev, velmi se zaradoval a řekl: „Ó, to je právě to, co chceme, to je ta poslední bylina, kterou potřebujeme pro výrobu tohoto léku! Kdo to přinesl?“ Manželka odpověděla: „Ó, přinesl to velmi okouzující malý chlapec. Nemyslím, že byl z této vesnice, protože jsem ho předtím neviděla.“ Vyrobili tedy lék a všichni se uzdravili. Od toho dne si Pán Džagannáth získal velkou úctu i u nehinduistů.

„Neukazuj nohy Božstvům.“

Jednou si nějaké děti hrály před starým chrámem. Jedna z dívek začala drzým způsobem ukazovat svá chodidla Božstvům. „Nedělej to“, řekly ostatní děti. „Je to Thákur (Pán, Bůh).“ Dívka, která byla z muslimské rodiny, řekla: „Co je mi po Nich?“ Během velmi krátké doby se jí chodidla zanítily. Infekce se rozšířila do nohou a už nemohla pořádně chodit. Nyní je to dospělá žena a stále ji můžete vidět ve vsi, jak se pohybuje po kolenou. Všichni v oblasti tedy chovají Pána Džagannátha ve velké úctě a mají před ním jistou bázeň.

Tvrký trest

Do chrámu občas chodíval zloděj a ukradl, co mohl. I když byl svými přáteli znovu a znovu varován, že toto Božstvo Džagannátha je velmi mocné a nesnášenlivé vůči jakémukoliv špatnému chování, stále v tom pokračoval. Jednou v noci byl chycen při vylupování jednoho domu a místní obyvatelé mu usekli ruku. Když přijela policie, aby ho zatkla, ve svém zuboženém stavu podal vysvětlení: „Já vím, proč se mi to stalo. Než mě odvezete do vězení, vezměte mě prosím do Džagannáthova chrámu, abych Ho mohl poprosit o odpuštění!“

Nic z Džagannáthova majetku není zanedbatelné.

Jeden starý muž z vesnice vyprávěl púdzárimu tento příběh. Když byl malý chlapec, hnal krávy skrz Džagannáthův Mandir. V té době byl chrám v troskách, takže tam bylo mnoho cihel rozházených kolem chrámu. Jen tak pro zábavu vzal cihlu, rozbil ji holí a hodil ji ven. Té noci nemohl usnout. Celou noc neustále slyšel hlas, který říkal: „Proč jsi vyhodil tu cihlu z Mého chrámu?“ Druhého dne cihlu našel a položil ji zpět, odkud ji vzal. Teprve pak, řekl starý muž, měl klid.

Pán promlouvá skrze svého oddaného.

Tento příběh vyprávěl duchovní bratr Šríly Prabhupády, Šríla Dámódar Mahárádž. „Byl jsem zrovna na daršanu Pána Džagannátha (ve starém chrámu), když púdzáři přinesl bhógu (dosud neobětované jídlo) k obětování.“ Mahárádž byl mnoho let púdzárim v Jógapithu (rodišti Šrí Čaitanji v Májápuru), a tak si všiml, že podnos bhógy není zakrytý, a že se kolem potulují psi. Také viděl, že když púdzáři procházel dveřmi, z podnosu něco spadlo. Dámódar Mahárádž o tom nikomu nic neřekl, ale později toho dne přišla stará žena oblečená v bílém a začal púdzářiho tvrdě kárat: „Proč Pánu

Džagannáthovi nabízíš nečisté věci? Proč nezakrýváš podnos bhógy látkou? Příště musíš být opatrnější!“ Mahárádž byl překvapen a divil se, jak to mohla vědět, protože byl sám – v té době v okolí nikdo jiný nebyl! Pak dodal, že je třeba mít vždy v úctě všechny osoby v dhámu, protože není snadné rozpoznat, kdo je vznešený oddaný. (Mohla to být také samotná Subhadrá – pozn. překl.)

Přestupek proti mahá-prasádam

Pán Džagannáth je tu velmi populární. Ve všech vesnicích v této oblasti je znám jako velmi mocné Božstvo. Asi před 25 lety, na Snána-játru, jeden řidič rikši přijal v chrámu prasádam z kičrí (rýže s luštěninami) a také nějaké vzal pro svého přítele, který byl muslim. Jeho přítel je však hodil na zem a řekl: „Nejím jídlo obětované modlám!“

Té noci ve snu jeho přítel viděl Pána Balaráma, jak na něm sedí, škrtí ho a bije a říká: „Copak nevíš, že Můj bratr je uctíván přijímáním Jeho mahá-prasádam, a ty ses je odvážil hodit na zem?! Zabiju tě!“ Muž se velmi bál. Subhadrá tam byla taky. Smála se a říkala: „Zabij ho, zabij ho!“ Pán Džagannáth tam byl a také se smál, ale řekl: „Ne, ne, ne, nezabíjej Ho.“ Druhého dne ten muslim přišel velmi pokorně před Božstvo a uctíval Pána Džagannátha. Vyprávěl svůj příběh a také požádal o nějaké mahá-prasádam. Žádné však nezbylo. „Musí tu nějaké být“, prosil. Púdzáři tedy šel, prohledal hrnce a našel žďibec, který ten muž radostně přijal.

Muslimské dívky se vrací zrak.

Před mnoha lety, když byl ještě Džagannáth ve svém starém chrámu, žila ve vesnici jedna muslimská dívka, která měla velmi špatný zrak. Tehdy nebyli dostupní žádní dobří oční lékaři a rodina byla příliš chudá na to, aby ji mohla vzít do Kolkaty podstoupit vhodnou léčbu. Mnoho lékařů, které navštívila, se shodlo na tom, že její stav je nevléčitelný. Postupně se jí zrak stále zhoršoval. Když nenacházela žádnou jinou naději, její rodina se rozhodla vyhledat útočiště u Pána Džagannátha. Přivedli ji tedy do chrámu a řekli jí, že Pán Džagannáth v minulosti pomohl mnoha lidem a že by se měla modlit o Jeho milost. S naprostou vírou v Džagannátha pila sedm dnů čaranámrítu (sladkou tekutou směs, ve které je Pán koupán) a jako zázrakem se jí zrak uzdravil. Do své smrti říkala, že i když je docela stará, stále velmi dobře vidí.

Pán Džagannáth chodí na procházky.

Předtím, než ISKCON vybudoval dnešní chrám, byl starý chrám pohřben pod stromem, což byl srostlý banyán a pípál. Místní lidé říkají, že Pán Džagannáth chodíval na procházky. Nikdy Ho ve skutečnosti neviděli, ale slyšeli Ho, zvláště o sobotách večer. Vidali záři vycházející z chrámu, vzduch prostupovala sladká vůně a slyšeli cinkání jako od nákotníčků. Tito požehnaní obyvatelé poznali, že se nezávislý Pán prochází.

4. kapitola: Džagannáth řeší dilema

K těmto zábavám došlo od doby, kdy ISKCON přijal zodpovědnost za péči o chrám.

Na začátku, když ISKCON získal chrám, nebylo tam vybavení pro vaření, takže jsme ve Šrí Májápur Čandródaja Mandiru uvařili jídlo navíc a púdzáři je v tiffinu (jídlonosiči) na kole odvezl do Džagannáthova Mandiru. Jednoho dne si po přípravě podnosu rádža-bhógy uvědomil, že zapomněl přinést lístky tulasí (bazalky posvátné, *Ocimum sanctum*). V té době byl starý chrám ve velmi zchátralém stavu, dveře nešlo pořádně zavřít. Pomyslel si: „Pokud půjdu a nasbírám tulasí, možná sem přijdou nějaké děti nebo v ještě horším případě pes.“ Měl dilema: co dělat? Když však viděl, že je čas, aby Pán jedl, řekl Džagannáthovi: „Drahý Pane, vím, že říkáš, že nepřijímáš žádné obětiny bez tulasí, ale prosím pochop situaci a přijmi tuto oběť i tak.“ Pak vykonal oběť Pánu Džagannáthovi a vyšel ven pronášet mantru Gajátrí. Když nadešel čas pro áratí, otevřel dveře a chystal se odstranit ták s prasádam, když ke svému velkému překvapení uviděl dvacet pět centimetrů dlouhou větvičku s lístky tulasí zastrčenou do kopce rýže! Džagannáth Svámí kí džaj! Tulasí Maharáni kí džaj!

„Mají tam výborné prasádam...“

Tento příběh vyprávěl Jeho Svatost Džajapatáká Mahárádž. Když ISKCON dostal tento chrám a pozemky, bylo tam mnoho společných vlastníků a většina z nich nám je už přepsala. Nicméně Džajapatáká Mahárádža zdůraznil, že nechce zahájit plné uctívání, dokud nepodepíšou zbývající osoby. Bez jeho vědomí púdzáři již obětoval bhógu, která byla přivezena z kuchyně Rádhy a Mádhavy v Májápuru. Po vyslechnutí tohoto pokynu tedy s obětováním přestal. Té noci se mu však zdálo, že když šel probudit Božstva, zjistil, že tam nejsou – byla pryč! Horečně vyběhl ven a zahlédl Je, jak jdou přes pole. „Džagannáthe, Baladéve, Subhadro!“ vykřikl, „Kam jdete?“ „Nekrmíš nás, tak jdeme do Májápur Čandródaja Mandiru“, odpověděli. „Mají tam výborné prasádam. Spousty prasádam.“

Samozřejmě když se Džajapatáká Mahárádž doslechl o tom snu, řekl: „Nevěděl jsem, že již obětuješ, jinak bych ti nikdy neřekl, abys přestal. Jen jsem se chtěl před stanovením vysokého standardu uctívání ujistit, že chrám patří ISKCONu, ale teď okamžitě pokračuj v obětování.“

Nyní krmíme Pána Džagannátha velmi bohatě více než dvacetí položkami rádža bhógy, takže doufáme, že je spokojený a nikdy neodejde. Zajímavý je příběh, jak jsme začali obětovat čáppán bhógu (padesát šest položek obětovaných Džagannáthovi v Jeho chrámu v Purí). Krátce poté, co byl tento nový chrám postaven, jsme pozvali několik kuchařů z Džagannáthova chrámu v Purí, aby nás přijeli naučit připravovat jídla, která obětují. Naši oddaní se je velmi dobře naučili, natolik, že jde nyní o mezinárodně uznávanou kuchyni!

Džananivás Prabhu, hlavní púdžári májápurského chrámu, chtěl obětovat čáppán bhógu každý den, ale chrám neměl dostatek finančních prostředků. Bez ohledu na to se rozhodl začít. Předstoupil před Božstva a řekl Jim: „Budeme Vám obětovat čáppán bhógu po dobu jednoho měsíce, počínaje touto púrnimou (úplňkem), a pokud chcete, abychom v tom pokračovali, laskavě to nějak zařídíte!“ Prvního dne pozval několik hostů přijmout mahá-prasádam a když jim vysvětlil své přání, jeden host se okamžitě nabídl, že bude sponzorovat příští měsíc. Po návratu do Májápuru řekl jedné oddané, co se stalo, a ona se nabídla, že zaplatí další dva měsíce. Takže tímto způsobem program od té doby pokračuje.

Abychom zajistili, že Pán Džagannáth již nebude nikdy hladovět, zahájili jsme program Nítja-séva, kdy oddaní a příznivci jednorázově darují 25 000 rupií, které jsou uloženy ve fondu a úrok zajišťuje jeden den sévy. Rádi oznamujeme, že si tento program získal velmi dobrou odezvu.

Festival Snána-játrá

Snána-játrá, Pánův festival koupání, se koná čtrnáct dní před Rathajátrou. Během těchto čtrnácti dnů chrám zůstává pro daršany uzavřen pod záminkou, že Džagannáth Svámí nastydl. Je to také příležitost k přemalování Božstev. Někteří lidé říkají, že důvod, proč Pán Džagannáth předstírá nemoc, je, že si chce odpočinout od tisíců a tisíců lidí, kteří navštěvují Purí každý den, a většina žádá: „Pane Džagannáthe, prosím splň mi má přání, dej mi to, dej mi ono.“ Pán si tedy bere na pár týdnů dovolenou a spolu se svým bratrem a sestrou si v klidu užívá výborných sladkostí a nektarových nápojů ze smetany, melasy a posilujících bylin.

Vlastně je to zde největší festival roku a byl zahájen díky touze samotného Pána. Jednou jeden oddaný z Gaudíja Mathu v Purí přišel do Navadvípu navštívit rodiště Šrí Čaitanji Maháprabhua. Po příjezdu se zeptal, jestli je v okolí chrám Pána Džagannátha. Byl poslán do Simantadvípu, kde začal uctívat tato Božstva. Těže noci ve snu mu Pán Džagannáth řekl: „Nedávají Nám tady moc jídla. Alespoň jednou za rok bychom se měli dobře najíst! Naše Snána-játrá se blíží, tak se pro Nás pokus zajistit hostinu.“

Na tento pokyn ten oddaný pro Pána uspořádal velkou hostinu a nakrmil všechny oddané mahá-prasádam od Božstev. Tento festival pokračuje dodnes. Když ISKCON převzal péči o chrám, bylo rozhodnuto rozšířit festival o procesí z Májápur Čandródaja Mandiru. Mnoho stovek oddaných se vykoupe v Ganze, naplní hliněnou nádobu Ganga-džalem (vodou Gangy) a pak jde do Džagannáthova Mandiru s naším slonem a kirtanovou skupinou v čele. Jakmile oddaní dorazí, Božstva jsou postavena na mramorový koupací podstavec (snána-vedi), který je postaven v Jejich zahradě. Celá oblast je zakryta pandálem (velkým stanem) na ochranu všech před horkým sluncem a stovky oddaných koupou Džagannátha, Baladévu a Subhadru vodou Gangy nebo mlékem. To pokračuje několik hodin, dokud se Božstva nevrátí zpátky do svého chrámu, kde jsou oblečena do háti-véši (sloního kostýmu), je jim předložena bohatá hostina a vykonán obřad áratí. Po áratí je mahá-prasádam – kičří, sabdží a sladká rýže – rozdáváno v mangovém háji mnoha tisícům oddaných a návštěvníků, kteří stále přicházejí, a rozdávání pokračuje, dokud je neukončí noční tma.

Háti-véša

Protože je mnoho lidí zvědavých, proč jsou Jejich Veličenstva oblečena v kostýmech slonů, přidáváme tento příběh. Samozřejmě, že každý, koho se v Purí zeptáte, uvede mírnou nebo dokonce velkou odchylku tohoto příběhu:

Jednou krále Purí navštívil velký oddaný Ganéše (syna Šivy se sloní hlavou), ale nechtělo se mu navštívit chrám Pána Džagannátha, neboť měl zásadu uctívat jen Šrí Ganéše. „Pán Džagannáth se neliší od Pána Višnu, který je zdrojem všech dévatů (polobohů)“, přemlouval ho král, který ho nakonec přesvědčil, aby chrám navštívil. Byl den Snána-játry a když stál před Božstvy, řekl Pánu Džagannáthovi: „Jsi-li to, co říkají, že jsi, Daru-brahman (,dřevěný Brahman‘), pak mi laskavě ukaž podobu Ganéše, kterého uctívám.“ Pán Džagannáth se rozhodl udělit mu svou bezpříčinnou milost a k velkému úžasu a radosti toho oddaného se proměnil do podoby Ganéše.

Džagannáth kýchá!

Před mnoha lety zde žil jeden anglický oddaný, Gaura Hari Dás. Po jednom festivalu Snána-játrá, když všichni odešli, zavřeli chrám, ale zevnitř uzavřeného oltáře Gaura Hari slyšel něco, co znělo, jako když někdo kýchá. „Ó ne!“ pomyslel si, „to se mi určitě zdá!“ Pak se opět ozvalo hlasitě a jasně: „Hepčí!“ Takže je to potvrzeno: Džagannáth se nachladí.

Bezpříčinná milost

Satadhanja Prabhu, dlouholetý oddaný z ISKCONu v Májápuru, vzpomíná, jak jednou, při návratu z Krišnanágaru pocítil silnou touhu po daršanu Pána Džagannátha, což, jak připustil, u něj bylo neobvyklé. Řekl řidiči auta, aby tam rychle jel, protože byla téměř jedna hodina, kdy se chrám zavírá. Osud tomu chtěl, že dorazil právě tehdy, když púdzáři zamykal chrámové dveře. Pohlédl na púdzářiho a pak na dveře a zpět na púdzářiho a požádal napůl prosebným hlasem: „Je možné mít daršan Pánů?“

„Ano“, odpověděl púdzáři, zatímco se otočil a zamířil do svého pokoje. „Přijď ve čtyři hodiny.“

Zklamaný Satadhanja si pomyslel: „Možná Je uvidím škvírami ve dveřích.“ (Tato událost se stala před postavením současného chrámu a předchozí chrám byl celkem zchátralý). Kromě záblesku nějakých šperků nebylo Božstva v Jejich temné místnosti příliš možné rozeznat. Pokusil se nahlédnout do dřevěných oken, ale byla také zamčená. Lehl si na zem a pokusil se podívat pod dveře. Patnáct minut se snažil, ale marně. Nakonec to vzdal a sklíčeně odcházel. Vrzání ho přimělo otočit hlavu a uviděl, jak se otevřelo chrámové okno. Spěchal zpátky k oknu, skrze něž denní světlo zalilo oltář a ozářilo Božstva. Džagannáthův šťastný oddaný získal daršan ke své plné spokojenosti.

Kouzelná lampa

Jednou večer přišli do chrámu nějací studenti a řekli púdzárimu, jak o těchto Božstvech slyšeli tolik úžasných věcí. „Tak jsme si řekli, že musíme přijít a vidět Je.“ Ale v té době už byla tma, chrám tehdy nebyl tak bohatý a svítila tam jen jedna svíčka. V tomto tlumeném světle Božstva sotva viděli, takže byli zklamáni. Řekli púdzárimu, že přišli zdaleka, aby viděli Božstva, ale vidí je jen stěží. Púdzáři začal provádět áraty a oni se rozhodli odejít, ale púdzáři je zavolal zpátky. Poté, co nabídl lampu paňča-pradípa (s pěti knoty) a položil ji na římsu u oltáře, plamen se začal zvětšovat, až byl skoro čtvrt metru vysoký a vydával velmi jasné světlo, které ozařovalo celý oltář. Pak studenti přiběhli zpět dovnitř a užili si pěkného daršanu.

Zloděj mramoru

Každý den během stavby chrámu si jeden z dělníků odnášel domů mramorovou desku. Když zloděj spal, zjevil se mu Baladév a rozzlobeně řekl: „Jak se opovažuješ krást mramor určený pro stavbu Džagannáthova chrámu?! Všechno vrať, jinak zničím tebe i tvoji rodinu!“ Druhý den ráno zloděj zahanbeně a bázně vrátil vůz plný mramorových desek.

„Taková pěkná brož!“

Několik let poté, co byl chrám darován ISKCONu, se tam přestěhovala rodina oddaných. Otec se jmenoval Sádhana Siddhi Prabhu. Jednoho dne jeho mladý syn Dalim přiběhl k matce s hysterickým pláčem. Zeptala se ho: „Co se ti stalo?!“ Když se uklidnil, řekl jí: „Šel jsem do chrámu a viděl jsem, že Subhadrá má krásnou brož. Chtěl jsem ji mít a tak jsem si ji šel vzít, ale když jsem se jí chystal Subhadře sebrat“, začal vzlykat, „Pán Balarám prudce máchl paží, udeřil mě do tváře, až jsem vyklopýtal z místnosti.“

Lék v podobě čaranámrity

Před několika lety Hridaj, nejstarší syn Prángópála Prabhua (kuchaře Pána Džagannátha), tak onemocněl, že když se ho otec snažil dostat do místní nemocnice, lékaři mu řekli, že chlapec umírá a nemá smysl ho přijímat. Řekli Prángópálovi, aby ho vzal buď domů nebo do Kolkaty. Prángópál odpověděl, že pokud má chlapec zemřít, pak bude lépe, když zemře tady, protože si stejně nemohou dovolit vzít ho do Kolkaty. Lékaři Hridaje neochotně přijali. Poté Prángópál přišel do chrámu, uvařil pro Pána Džagannátha, vzal trochu čaranámrity, lístky tulasí a květy z lotosových nohou Džagannátha a modlil se k Němu: „Pokud má můj syn zemřít v nemocnici, dej mu alespoň nějaké dobré místo v příštím životě.“ Pak se vrátil do nemocnice, a aniž o tom kdokoliv věděl, vložil květiny a tulasí pod Hridajův polštář a dal mu vypít čaranámritu. Když druhý den Prángópál šel do nemocnice, našel Hridaje zdravého. Lékaři mu řekli, že jde o zázračné uzdravení a brzy si bude moci vzít syna domů. Milostí Džagannátha Prángópál Prabhu přivezl druhý den ráno svého zdravého syna zpátky domů.

Džagannáth zařizuje manželství.

Ve vesnici žila jedna žena ze ševcovské rodiny, která se jmenovala Krišná. Bylo jí asi čtyřicet let a chodila do chrámu každý den. Nosila tilak, přijímala prasádam a dokonce následovala Ěkádaší. Stále ještě nebyla vdaná, a tak se upřímně modlila k Džagannáthovi, aby nějak zařídil její svatbu. Po nějaké době se vdala za velmi bohatého muže. Teď má dva sluhy a její manžel jí říká, že nemusí dělat nic jiného než vařit pro Pána. Dříve byla tak chudá, že pracovala v cizím domě za trochu peněz. Po svatbě přišla do chrámu a řekla púdzárimu, že nyní je díky Džagannáthovi vdaná a vede klidný život, o němž si myslela, že si ho nikdy nezaslouží.

„Určitě se vdáš!“

Došlo tu k další podobné události, kdy neprovdaná žena navštěvovala chrám. Mnozí z nás v chrámu ji známe. Jednou přišla odpoledne, a jelikož byl závěs Džagannáthova oltáře zatažen, myslela si, že tam nikdo není. Promluvila tedy nahlas: „Džagannáthe, copak se nevdám?“ Když to púdzáří, který byl na oltáři, slyšel, odpověděl: „Ano, určitě se vdáš.“ Žena se zároveň zastyděla a zaradovala. Věřila, že když hlas vyšel z oltáře, je příznivý. Bylo jí 35-40 let a nikdo si nemyslel, že by se mohla v tomto věku vdát, ale Džagannáthovou milostí, i když byla velmi chudá, se vdala za muže z bohaté rodiny žijící poblíž Radžapur. Nyní je šťastná a stále navštěvuje chrám.

Džagannáth léčí dítě.

Dívka jménem Hemalátá od narození trpěla chudokrevností. Žádná léčba nezabírala. Rodina se shodou okolností přestěhovala k Džagannáthovu Mandiru. Po pouhých třech dnech přijímání Džagannáthova prasádam se dívka z chudokrevností vyléčila a byla zcela zdravá. Nikdy už nemusela podstoupit žádnou další léčbu.

Prahlád, chrámový strážce

V roce 1982, na Balarám Džajantí (den zjevení), byl uspořádán pěkný festival na počest Pán Balaráma. Po programu v poledne dal manažer chrámu, Šrí Svarúp Dámódar Prabhu, strážci Prahládovi nádobu Pánova mahá-prasádam. Ten, místo aby prasádam okamžitě uctil, na chvíli usnul. Když se probudil, zjistil, že nádoba leží vedle něj prázdná. Zatímco spal, přišel pes a mahá-prasádam sežral.

Prahlád si uvědomil svou chybu a okamžitě poprosil Bhagavána o odpuštění. V mysli však věděl, že za jeho nedbalost bude následovat nějaký trest. Druhý den přišel na noční hlídku, ale kolem jedné hodiny v noci usnul. Viděl, jak Pán Džagannáth mluví z okna: „Neuctils Mé prasádam, budeš za to muset přijmout nějaký trest.“ Pak chytil Prahláda za krk, posadil se mu na hrud' a začal ho škrtit se slovy: „Neexistuje pro tebe nic jiného než smrt!“ Džagannáth byl velmi rozzlobený. Prahlád vzpomíná: „Dusil jsem se a nebyl jsem schopen promluvit, tak jsem se v duchu modlil: ‚Můj Pane, vím, že jsem hříšník, ale prosím, odpusť mi.‘“ Džagannáth však řekl: „Ne! Za tuto aparádhu není odpuštění. Projevils neúctu k mahá-prasádam Pána Balaráma. Víš, že oddaný Pána je vznešenější než samotný Pán. Budeš muset přijmout tento trest.“

Pak Subhadrá Déví řekla Pánu: „Můj milý bratře, co to děláš? Prosím přestaň.“ Ale Džagannáth Ji neposlouchal. Dovolávala se Džagannátha znovu a znovu. Pak se odvolala k Pánu Baladévovi: „Tento člověk je oddaný, udělal chybu a prosí o odpuštění. Prosím požádej Našeho bratra, aby přestal a nezabíjel ho za tento přestupek. Proč je tak rozzlobený?“ Baladév se jen usmíval a nic neřikal.

Prahlád říká: „Džagannáth byl stále velmi rozzlobený a nepouštěl můj krk, trvalo to téměř sedm nebo osm minut. Měl jsem vyplazený jazyk. Přesto jsem se v duchu modlil: ‚Pane, prosím zachraň mě. Kromě tebe není nikdo, kdo mě může zbavit tohoto hříchu.‘“ Subhadrá Déví viděla, že jsem na pokraji smrti, takže vzala Baladéva za ruku a řekla: ‚Prosím zadrž Našeho bratra.‘“ Pak vzal Baladév Džagannátha za ruce a promluvil: ‚Co to děláš? Dopustil se hříchu, ale proč tak tvrdý trest?‘ Takto spolu mluvili. A poté Pán Baladév odtáhl Džagannátha z mého těla.

Silně jsem se potil, posadil jsem se a začal se modlit o ochranu. Pak mi Pán Džagannáth dal deset pravidel. ‚To všechno budeš dělat pro chrám,‘ řekl. Poté odešel a já jsem vstal, šel k pumpě a ihned vypil spoustu vody. Pak jsem meditoval o této milosti Pána Džagannátha.“

Pět z těchto pravidel bylo:

- 1) Pokud někdo přijde s nějakým prachem, zrním nebo čímkoliv z tohoto místa a řekne, že je to mahá-prasádam, musíš to přijmout. I kdybys zemřel, ať se ti stane cokoli, postarám se o to.
- 2) Pokud někdo bere omamné látky, hraje hazardní hry nebo světskou hudbu, musíš ho zastavit. Pokud neposlechne, pak se ho musíš vši silou pokusit zastavit a já ti poskytnu veškerou potřebnou sílu.
- 3) Nikdy nebudeš kouřit nebo se na vlastní pěst dopouštět nějakého nezákonného jednání.
- 4) Neměl bys hledět na žádné jiné ženy s chťičem. Považuj je za svou sestru nebo matku. Pokud uvidíš, že se někdo chová neuctivě k nějaké matádží v areálu chrámu, pozvedni proti tomu svůj hlas.
- 5) Pokud někdo krade jakýkoliv majetek patřící chrámu jako cihly, dřevo, květiny atd., pokus se tu osobu zadržet.

Prahlád dodal: „Dalších pět pravidel je osobních, nemůžu ti je říct. Od té doby a dokonce i teď stále v srdci vím, když vidím Pána, jestli je na mě rozzlobený nebo je se mnou spokojený. Pokud musím někam z rodinných důvodů jít, nejprve jdu na daršan Džagannátha a On mi dá vědět, jestli mi to prospěje nebo uškodí.“

Cizinec v noci

Ten samý strážce jednou v noci seděl na jednom z mangovníků v sadech. Kolem byli hadi a jiní nebezpeční tvorové, takže vylezl vysoko. Pak mangovým sadem kolem Prahláda prošel jeden člověk směrem ke chrámu. Ta osoba byla velmi vkusně oblečená a měla vlasy pěkně upravené vonným olejem. Strážce byl velmi překvapen, že takový

džentlmen jde uprostřed noci přes pole. O něco později Prahlád uslyšel zvuk bouřlivého kirtanu. Bylo pozdě, ale zvuk přicházel z chrámu. Zvony vyzváněly a ženy vydávaly zvuk ulu (kmitáním jazyka, používá se při příležitostech jako kirtan, daršan Pána apod.). Řekl nám, že ta osoba mohla být polobůh, protože chrám byl ve skutečnosti zamčený a nikdo tam v té době nebyl.

„Kde jsou Naše pokrývky?“

Noci byly stále chladnější a my jsme ještě nezačali dávat Božstvům čadary. Odana-šašthí je den, kdy dáváme Božstvům šrobené oděvy, a tento den značí začátek zimy. Tento příběh se stal před Odana-šašthí, ale přesto byla zima. Púdzáří měl sen, že někdo bouchá na dveře, zatímco on spal. Vstal, otevřel dveře a uviděl malá Božstva Džagannátha, Subhadry a Balaráma ležet na zádech na zemi. Třásla se a ptala se ho: „Proč Nám nedáváš pokrývky? Ty ji máš a co My? Spíš si pohodlně pod pokrývkou. Nemyslíš, že je Nám zima?“

„Líbí se Mi, jak děláš Mou púdzu!“

Jindy byl púdzáří velmi nemocný s horečkou a když ukládal Božstva k odpolednímu odpočinku, pomyslel si: „Nebudu Božstva budít ve čtyři hodiny. Jsem příliš nemocný.“ Šel tedy za strážcem a řekl: „Budu odpočívat, mám horečku a nebudu dělat svou službu ve čtyři. Tak mě prosím nebud’.“ Zatímco spal, Džagannáth se mu zjevil ve snu a řekl: „Proč neděláš Naši púdzu?“

Púdzáří řekl: „Jsem velmi nemocný, mám horečku a cítím se velmi slabý.“

Džagannáth řekl: „Nejsi příliš nemocný na to, abys prováděl kirtan nebo přijímal prasádam, ale kvůli nepatrné horečce chceš přestat se službou Nám.“

Púdzáří se náhle probudil, ale cítil se příliš vyčerpaný, tak znovu usnul. Probudil ho strážce bouchající na dveře: „Probud’ se! Je čas probudit Božstva!“

„To je příliš mnoho znamení najednou“, pomyslel si. „Musím Je probudit.“ Přišel tedy do místnosti Božstev, a jak začal Božstva probouzet, Pán Džagannáth mu řekl: „Ve skutečnosti se Mi líbí, jak děláš Moji púdzu, protože ten druhý púdzáří není příliš opatrný a někdy Mě píchne špendlíky. Pokud se podíváš pod Můj čadar, uvidíš.“ Púdzáří nadzvedl čadar a na Džagannáthově paži viděl krvavou skvrnu. Jindy, když púdzáří oblékal Božstva, dával Džagannáthovi náhrdelníky. Zavěsil kolem krku Pána tři, ale čtvrtý spadl na zem. Zvedl ho, pověsil ho na Džagannátha a opět spadl. Opět ho zvedl a pověsil, ale zase spadl. Když se o to pokusil znovu, Pán Džagannáth řekl: „Copak to nechápeš? Tři stačí, další nechci!“

Je tak nenasytný!

Stejný púdzáří nám řekl, že krátce poté, co jsme dali na oltář Góvardhan šilu (Božstvo v podobě zvláštního kamene), Pán Džagannáth se mu zjevil ve snu a začal si stěžovat: „Víš, ta Góvardhan šilá, On je tak chamtivý – všechno sní a je velmi rychlý. Ani nečeká, až bude dokončeno obětování. Jakmile púdzáří přijde, začne jíst a má obzvlášť rád sladkosti. Prosím, udělej něco!“

Takže teď púdzáří obstarali pro Giri Góvardhana samostatný tác.

„Nedotýkej se Mě tím prstem!“

Jindy púdzáří řekl Džananivásovi Prabhuovi, že ve snu ukládal malá Božstva k odpočinku na lůžko. Zatímco nesl Božstva, měl své dva ukazováčky na Džagannáthově oku. Pán Džagannáth řekl: „Nedotýkej se Mě tím prstem, je považován za muči (nečistý) prst, prst, jímž se ukazuje a proklíná. Nedotýkej se Mě tím prstem, nedělej to.“ Po probuzení z toho neobvyklého snu začal následovat pokyny Pána, ale po nějaké době upadl zpět do svých starých návyků. Pak jednoho dne přenášel malá Božstva na Jejich lůžko a udělal to samé. A Pán poté natáhl ruku, vystrčil ukazováček a řekl: „Říkal jsem ti, nedotýkej se Mě tím prstem.“ Džananivás se zeptal: „Jak by mohl ukázat prst? Nemá ruce.“ Ten púdzáří okamžitě a důrazně odpověděl: „Ano, má, viděl jsem je. Viděl jsem je!“

Voda v Džagannáthově mléce

Jednou mlékař mluvil se strážcem Prahládem a stěžoval si, že má velkou smůlu. „Každý den než se dostanu na trh, mléko se mi srazí. Sedm dní po sobě se srazilo 40 litrů mléka.“ Prahlád se ho zeptal: „Přimicháváš do mléka, které dáváš Džagannáthovi, vodu? Odpověz upřímně.“

Mlékař byl v rozpacích, sklopil oči a přiznal se: „To je náš zvyk, náš obchod!“

„To může být ten důvod“, řekl Prahlád. Druhý den ráno nepřidal do Džagannáthova mléka žádnou vodu. Od té doby se mu mléko nesrazilo.

Pán Džagannáth poskytuje vše.

Jednou ráno při vstupu do kuchyně kuchař viděl, že tam nejsou žádné kokosy, což je základní položka při vaření Džagannáthovy bhógy. Kokos se dává do zeleninových jídel, stejně jako do dálu a sladkostí. „Jak mohu jít na trh, nemám čas! Ale jak mohu vařit bez kokosu? Ó Džagannáthe, co mám dělat?“

Právě v tu chvíli přišel host, podal tři velké kokosy púdzárimu a požádal ho, aby je obětoval Pánu Džagannáthovi. Džaj Džagannáth. Okamžitě jsi zbavil svého oddaného úzkosti.

Boty v chrámu

Jednou navštívil chrám jeden bohatý člověk. Chrám byl přeplněný a on se obával, že by jeho drahé boty mohl někdo ukrást. Zastrčil si je tedy za opasek, zahalil se pokrývkou a vešel do chrámu. Když se sklonil, aby složil poklony, praskla mu páteř a už se nedokázal rovně postavit. Přestože podstoupil mnoho léčeb, nikdy se nevyléčil. Při příští návštěvě Džagannátha připustil, že se mu to stalo v důsledku přestupku, kterého se dopustil.

5. kapitola: Zábavy od roku 2000

„Uzdravíme tě!“

Jedna oddaná jménem Maňdzári Déví Dásí byla požeňána milostí Pána Džagannátha. Vypráví: „Byla jsem velmi nemocná, měla jsem žloutenku a přišla jsem sem odpočívat a vyléčit se. Měla jsem tmavě fialové kruhy pod očima, což ukazovalo, jak nemocná jsem byla. Z pohledu na ty temné kruhy mi bylo zle. Někdy jsem naříkala ze strachu, že budu poslána zpět na Západ, jelikož se můj stav nezlepšoval. Ale čtvrtého rána jsem si dělala tilak jako obvykle a ke svému úžasu jsem viděla, že fialové kruhy pod mýma očima úplně zmizely. Byla jsem nadšená a šla jsem na daršan Božstev. Púdzáři otevřel závěsy. Podívala jsem se na Božstva, spatřila Jejich krásné podoby a ztuhla naprostým šokem a úžasem. Pán Džagannáth i Baladév na sobě měli tmavě fialové korálky visící z Jejich turbanů, sahající Jim přes čela a pod očima přesně tam, kde jsem měla pod očima tmavě fialové kruhy. Pak jsem slyšela Pána Balaráma, jak mi říká: „To je v pořádku Maňdzári, uzdravíme tě.““

Zlatý lístek tulasí

Těsně před Gaura Púrmimou 2006 přišla jedna rodina do chrámu věnovat Džagannáthovi zlatý lístek tulasí. Když se púdzáři zeptal na důvod jejich oběti, muž mu řekl, že i když byli on a jeho manželka svoji více než deset let, nemohli mít děti ani po uctívání mnoha polobohů a podstoupení různých druhů léčby. Nakonec jim někteří z příbuzných řekli, že Pán Džagannáth v Radžapuru je velmi aktivní a mocný. Takže oba manželé přišli a modlili se k Džagannáthovi, že pokud je požeňná dítětem, darují Mu zlatý lístek tulasí. A vida, zhruba po roce měli velmi hezkého chlapečka! Spolu s dítětem přišli obětovat zlatý lístek tulasí a požádali púdzářiho, aby jej umístil na Džagannáthovo čelo. Rodina zůstala v chrámu celý den a přijala prasadam. Vyjádřili púdzárimu svůj úžas nad Džagannáthovou mocí, že v tak krátké době dosáhli vytouženého výsledku.

„Prosím, ať jejich oči září jako zrcadlo!“

Chudý místní muslimský pár měl syna a dceru, kteří se narodili téměř slepí. Utratili kolem 40 000 rupií za různé léčby a dokonce prodali celý svůj nepatrný pozemek. Nic však nepomáhalo. Nakonec dva oční specialisté potvrdili, že je na 75% jisté, že děti nikdy nebudou vidět. Rodiče se cítili velmi zklamání, že všechny jejich snahy dětem pomoci selhaly a dokonce přišli i o tu trochu majetku. V podobné situaci je zcela přirozené přijmout útočiště u Boha.

Na podzim roku 2005 tedy pár přijal útočiště u Pána Džagannátha a modlil se k Němu. Přednesli svůj smutný příběh a prosili Ho o milost. Matka se upřímně modlila: „Pokud mé děti získají zpátky zrak, věnuji Ti zrcadlo. Prosím učiň zrak našich dětí jasný jako zrcadlo.“ (To se říká v Bengálsku.) Během několika krátkých dnů po vyslechnutí jejich upřímné modlitby dal milostivý Pán Džagannáth těm slepým dětem zrak. Po probuzení děti vzrušeně volaly své rodiče, že nyní vidí a mohou chodit bez cizí pomoci! Rodiče radostně pozorovali tu změnu a později přišla babička a věnovala Džagannáthovi malé zrcadlo. Řekli nám, že tento Džagannáth je tak mocný a velmi rychle plní touhy oddaných. Džagannáth za velmi krátkou dobu učinil nemožné možným.

Následující zábavy vyprávěl Džananivás Dás na Odana-šašthí 2006.

Džagannáth má horečku.

V červnu 2005, dva dny po Snána-játře, přišel hlavní púdzáři z Májápuru do Džagannáthova chrámu v Radžapuru přemalovat Božstva. Zatímco maloval pod jejich základnami, Božstva byla položena na zádech na teplém ložním

prádle a ponechána v této pozici přes noc, aby uschla. O půlnoci se púdzáří probudil s pocitem pálení po celém těle, který považoval za následek pití Džagannáthova léku zvaného brahmástra, a také cítil strach, což bylo u něj velmi neobvyklé. Myslel si, že se dopustil aparádhý tím, že Božstva položil, a tak nějakou dobu četl z Bhagavadgíty. Ráno noční strážce oznámil, že když šel zkontrolovat chrám a okolí, zaslechl něco, co znělo jako sténání někoho s vysokou horečkou pocházející zevnitř chrámu. Obešel chrám z druhé strany a z otevřeného okna slyšel stejné nešťastné zvuky. Strážce řekl, že dostal strach a utekl. Zamkl za sebou zahradní bránu a vrátil se do ubytovny, kde bydlí oddaní. Na otázku, kdy k tomu došlo, odpověděl: „O půlnoci!“

„Džaga Džaga Džaga Džaga...“

Před pár týdny, když jsem byl zde, mi Bhadrasén Prabhu, Džagannáthův púdzáří, řekl, že těsně před naším příjezdem tam byl další pár se svým dítětem. Dlouho se snažili počít dítě, ale neúspěšně. Asi před třemi lety, když se doslechli o zdejších Džagannáthovi, přišli a udělali nějakou púdzú s očekáváním získat syna. Tentokrát se vrátili se svým synem, kterému byly asi dva roky, a právě se učil mluvit.

Přišli do Májápur Čandrodaja Mandiru a ukázali mu Rádhá-Mádhavu a on říkal: „Džaga Džaga Džaga Džaga.“ Zeptali se ho: „Jsi šťastný?“ On řekl: „Ne.“ Vzali ho k Pañča-tattvė a on pořád říkal: „Džaga Džaga Džaga Džaga.“ Řekli: „Jsi šťastný?“ a on zase řekl: „Ne.“ Pak ho přivedli sem do Džagannáthova Mandiru, kde viděl Džagannátha a řekl: „Džaga Džaga Džaga Džaga!“ Zeptali se ho: „Jsi šťastný?“ „Ano“, řekl, „teď jsem šťastný.“ Džaj Džagannáth!

„Májápur! Májápur!“

Dva nebo tři týdny předtím tu byl další pár se svým synem. Pándav Prán, manažer chrámu, se jich zeptal: „Odkud jste?“

„Jedeme z Durgapuru“, odpověděli.

„To jedete zdaleka!“ vykřikl Pándav Prán.

„Ano“, odpověděla žena. „Dovol mi povědět, proč...“

Pak řekla Pándav Pránovi: „Dlouhou dobu jsem toužila jet do Purí, ale nikdo mě tam nemohl vzít. Byla jsem opravdu zoufalá, snila jsem o tom, plakala jsem, opravdu jsem chtěla jet do Purí. Potom jsem měla na konci noci sen, kde jsem se snažila jet do Purí a najednou jsem viděla Rádhá Mádhavu. Vaše Rádhá Mádhavu. Pak jsem slyšela hlas říkající: ‚Májápur, Májápur, Májápur!‘ Probudila jsem se se zježenými chlupy a řekla jsem synovi: ‚Musíme jet do Májápuru.‘“ Tak přijeli do Májápuru a měli daršan Rádhá Mádhavy. Nevěděli, že je tady Džagannáthův chrám, ale nějakí oddaní jim řekli: „Můžete jít do našeho Džagannáthova Mandiru.“ Pak sem přišli a zjistili, že se toto místo neliší od Džagannáth Purí. Žena řekla: „Bylo to splnění mého snu. Chtěla jsem jet do Purí, ale nikdo mě tam nevzal. Ale milostí Pána Džagannátha jsem přijela sem.“

Džagannáth chrání své oddané.

Jednou velmi nedávno šli na mangala-árati (první ranní uctívání, asi 1,5 hodiny před úsvitem) do Džagannáthova Mandiru muž a jeho manželka. Manžel nesl pochodeň, ale jelikož šli pozdě, manželka, Višákhá, běžela potmě napřed. Když procházela pod banyánem vedle hraniční zdi chrámu Pána Džagannátha, objevilo se jasné světlo a silný hlas příkazující ji, aby se zastavila. Podívala se před sebe a uviděla vysokého, do půl těla oblečeného muže, který zářící pochodní osvětloval mezi před ní.

Při pohledu dolů zalapala po dechu, když viděla, že se chystala šlápnout na obrovskou jedovatou kobru, která jí ležela v cestě. Rychle ustoupila a had se odplazil pryč. Její manžel přišel a viděl hada, zrovna když mizel. Také viděl toho vysokého tmavého muže beze slova odcházet. Pár pochopil, že Pán Džagannáth poslal toho muže zachránit Višákhu, jinak nikdo na cestě touto ranní dobou nebývá.

6. kapitola: Slib Džagannáthovi (podle Séva Priji Dėví Dási)

Během festivalu Odana-šašthí v roce 2006 jsem seděla před Džagannáthem, Baladėvem a Subhadrou a poslouchala, jak Pankadžanghri Prabhu a Džananivás Prabhu vyprávěli o zábavách Božstev. Moje mysl bloudila a sobecky uvažovala: „Proč i poté, co se modlím k těmto Božstvům více než dva roky, mé modlitby nebyly vyslyšeny?“ Byla jsem velmi smutná, že můj manžel, Jugal Kišór Prabhu, a já jsme nebyli schopni počít dítě. Rok předtím jsem samovolně potratila a často si smutně myslela, že to byla moje poslední šance. Snažila jsem se přivést svou mysl zpět k vyprávěným příběhům a rozhodla se, že nebudu Pány neustále obtěžovat svými přáními.

Jak jsem však poslouchala, rozeznala jsem ve vyprávěných příbězích společný motiv. Zdálo se, že všichni oddaní s Pánem nějakým způsobem smlouvali: „Pane, když mi dáš toto, dám Ti tohle.“ Nikdy předtím jsem to neudělala, ale z vyprávěných příběhů se zdálo, že si Pán tyto hry na smlouvání se svými oddanými skutečně užívá.

„Dobře“, pomyslela jsem si, „co Ti mohu nabídnout, Džagannáthe? Co Ti mohu vůbec nabídnout?“ Rozhodla jsem se jen uvolnit a nechat Džagannátha, aby mi svým způsobem řekl, co ode mě chce.

Pak se mi prostě v hlavě objevila myšlenka, že když mi dá dítě, pojmenuji je Džagannáth po Něm, vychovám je, aby poznalo a milovalo Pána Džagannátha a naučím ho sloužit Pánu, a budu opěvovat Džagannáthovu slávu tím, že budu všem říkat, jak byl ke mně milostivý. Tak jsem přistoupila k oltáři, uzavřela dohodu a cítila se opravdu velmi šťastná. Uplynul přesně jeden měsíc a já se začala cítit netrpělivá: „Proč se nic neděje? Proč Džagannáth neodpovídá na mé modlitby?“ a rozhodla jsem se, že bychom měli asi navštívit lékaře, aby zjistil, jestli za mou neschopnost počít dítě nevězí nějaká překážka. Zavolali jsme tedy lékaře, abychom si sjednali schůzku. Lékař ihned nabídl určitá řešení, která nás oba vyvedla z míry, a pomýšlení na tyto postupy nás také učinilo nešťastnými. Té noci jsem se stále probouzela, i když jsem se cítila vyčerpaná, a začala jsem si uvědomovat, že vlastně mám příznaky těhotné ženy. Tolik jsem se bála negativního výsledku, že jsem čekala tři dny, než jsem si ověřila, zda jsem či nejsem skutečně těhotná.

Den před schůzkou s lékařem jsem byla schopná potvrdit, že jsem opravdu těhotná, a že se Pánu Džagannáthovi skutečně líbila dohoda, kterou jsem s Ním uzavřela. Celá šťastná jsem zrušila schůzku a šla místo ní poděkovat Džagannáthovi. Jak dny plynuly, cítila jsem, že bude lepší nesdílet novinu s nikým, dokud se nedostanu do fáze, kdy si budu jistá, že vše bude v pořádku. Asi ve třech měsících projdu nebezpečnou fází těhotenství a bude bezpečné být opravdu šťastná a o novinu se podělit. Ale Džagannáth měl jiné plány: připomněl mi, že částí mé dohody je opěvovat Jeho slávu a říkat všem o Jeho milost vůči nám. Neustále jsem se ocitala v situacích, kdy jsem musela vysvětlovat, že jsem těhotná, a pak jsem musela mluvit o dohodě s Pánem Džagannáthem a o Jeho následné milosti.

Teď píšu tento příběh, aby mohl být zveřejněn v této knize. Mnozí ho budou číst, takže mám opět šanci opěvovat Jeho slávu a opakovat to, co jsem v poslední době řekla tolikrát: Pán Džagannáth je skutečně nejmilostivější a díky Jeho laskavosti se každý den cítím víc a víc požehnaná.

Okamžitá milost (dopis od Narahari Dévi Dásí)

Tuto Gaura Púrnimu jsem měla to štěstí přijet do Májápuru poprvé ve svém životě a také navštívit chrám Pána Džagannátha během parikramu (poutní cesty kolem svatého místa, obcházení chrámu atd.) a slyšet o úžasných zábavách Pána Džagannátha. Dalšího dne jsem byla velmi nemocná a modlila jsem se k Pánu Džagannáthovi, že když je mystik, musí udělat něco, co mi umožní pokračovat v parikramu. Druhý den ráno jsem přišla do chrámu, napila se čaranámrity a okamžitě jsem se zcela uzdravila a veškerá má nemoc zmizela. Pán Džagannáth je velmi milostivý.

Příběh písárky

Po několikerém vyslechnutí zábav Pána Džagannátha jedna oddaná zatoužila sepsat tyto příběhy Pána Džagannátha, aby se zachovaly pro budoucnost. Když vyjádřila svou touhu hlavnímu púdžárimu, řekl, že je o to již postaráno a velmi brzy budeme mít všechny zábavy publikované v knize. Práce na ní se však z nějakého důvodu zastavila. Po mnoha letech však opět začala a ta samá oddaná Džagannáthovou milostí dostala příležitost pomoci při sepisování této knihy zábav. Při přepisování zábav si šťastně uvědomovala, jak Pán Džagannáth opětoval její touhu Mu sloužit.

Džagannáthova milost člence Nitja-sévy

Čudámani Dásí a Siddharúpa Dásí jsou anglické oddané, členky Džagannáthova systému Nitja-séva, v jehož rámci jim je každoročně poslán obraz Božstev spolu s prasádám a lístky tulasí. Poslala tento dopis:

„Dostaly jsme tvůj e-mail (o nedávné zábavě Pána Džagannátha) včera, 5. prosince 2005, a dnes ráno jsme měly daršan Pána Džagannátha, Subhadry a Baladéva s mahá-prasádám s Tulasí Déví až ze svatého dhámu. Když jsem přinesla obálku s Džagannáthovým mahá-prasádám s Tulasí Déví matce, zvedla ruce do vzduchu a hlasitě zvolala: ‚Hariból, Hariból Džaj!‘ V časných ranních hodinách jsem měla sen, že Jeho Božská Milost Šríla Prabhupáda seděl na vjasásanu (sedadle duchovního mistra) a požádal jednoho oddaného, aby dal mahá-prasádám do obálky a položil je na můj oltář.“ Byla v extázi. Cítily jsme se blažené.

Hlavním důvodem pro Pánovo zjevování se v různých podobách je přilákat živé bytosti zpět k Jeho lotosovým nohám. Proto doufáme, že příběhy v této knize mohou být užitečné při opětovném probuzení vaší připoutanosti k Jeho úžasným zábavám.

(Pozn. překladatele: Do závorek jsem připojil vysvětlivky sanskrtských výrazů, které v anglickém originále chybí. Obecnější vysvětlivky najdete na konci knih Šríly Prabhupády. Formát rtf můžete převést do různých formátů pro čtečky e-knih freeware programem Calibre.

Tento překlad věnuji všem česky hovořícím čtenářům a zvláště oddaným Pána. Prosím je o požehnání, abych mohl věčně sloužit Pánovým služebníkům. *tam namámi Harim param*

Váš nepatrný služebník, bh. Jan, www.veda.harekrnsa.cz)